

Netta-Ida Myllykangas

LUOMISKERTOMUS

kuvataiteen koulutusohjelma

2013

LUOMISKERTOMUS

Myllykangas, Netta-Ida
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2013
Ohjaaja: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria
Sivumäärä: 25

Asiasanat: luovuus, taidetyö, prosessi, grafiikka

Tämä kuvataiteilijan tutkinnon opinnäytetyön kirjallinen osio kuvailee taiteellista prosessia fiktion keinoin.

Teksti kuvaa taideopiskelijan itsenäistä kesätyöskentelyä. Hyvät ideat aikataululla eivät ole itsestäänselvyys ja puuttuvaa motivaatiota sekä kadonnutta inspiraatiota etsitään päähenkilön matkassa lain ja hyvän maun molemmin puolin. Haasteet eivät lopu valmiisiin vedoksiin, jolloin itseluottamukselle ja vertaistuelle tulee käyttöä.

”Luomiskertomus” pyrkii autofiktion kautta avaamaan erästä kokemusta usein mystifioidusta taiteellisesta prosessista. Se tahtoo näyttää inhimillisen ihmisen kuvien takana ja kutsuu lukijan viihtymään luovan työn haasteiden parissa.

THE CREATION

Myllykangas, Netta-Ida

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in Fine Arts

May 2013

Supervisor: Velhonoja Matti, Hautala Päivi-Maria

Number of pages:25

Keywords: creativity, creative process, art, print making

The purpose of this thesis was to describe the creative process through fiction.

It is a story of an art student working independently through summer. Good ideas on a schedule don't come easy and the narrator takes the reader to a quest to find missing motivation and inspiration. Challenges don't end with finished pieces and she gets to learn the value of confidence and friendship.

"The Creation" tries to open the often mystified process of making art. It shows a real person behind the work and invites the reader to laugh at the twists of her experience on creative process.

SISÄLLYS

JOHDANTO	5
1 ENSIMMÄINEN LUKU, JOSSA HERÄTÄÄN HORROKSESTA JA TEHDÄÄN PÄÄTÖS	6
1.1 "Tylsämielisyys"	6
1.2 "Vastuu"	7
1.3 "Käänte"	8
1.4 "Tavoitteet"	9
2 TOINEN LUKU, JOSSA KÄYDÄÄN TUUMASTA TUSKAAN.....	11
2.1 "Taiteilijan blokki"	11
2.2 "Humala"	12
2.3 "Anarkia"	13
3 KOLMAS LUKU, JOSSA IDEAT KUKKIVAT JA TYÖ TÖKKII.....	15
3.1 "Ilmestys"	15
3.2 "Väärinymmärrys"	16
4 NELJÄS LUKU, JOSSA TÖISTÄ SAADAAN VALMISTA (JA) PALAUTETTA.....	19
4.1 "epävarmuus"	
4.2 "yhteistyö"	19
4.3 "loppu"	23
LÄHTEET.....	25

JOHDANTO

Aloin kirjoittaa tätä opinnäytetyötä tarkoituksena kertoa tarinani masennuksesta ja sen kanssa elämisestä. Kirjoitettuaani toistakymmentä sivua totesin tekstini olevan keskinkertaista emotionaalista napanöyhtää, jonka lukeminen ikävystytti itseänikin. Kirjaston tietokirjaosasto, Me Naiset ja Demi.fi tarjoilevat lukemattomia selviytymistarinoita samaisiin yleisiin mielenterveysongelmiin, joiden kanssa painiskelusta ajattelin auliisti teille kertoa. Työn edistyessä, tai pikemminkin tökkiessä, huomasin riemukseni, ettei minulla ole tarvetta eikä kykyä lisätä omaa valitustani tuohon hukattujen toivojen löytölootaan. Tein ainoan asian, joka tuntui rakentavalta ja vaihdoin fiktion. Kirjoittaja vakuuttaakin vilpittömästi olevansa metsämökissä asuva impi, joka ei ole eläissään nähnyt päihteitä, väkivaltaelokuvia tai ruuansulatusjugurtti-mainoksia.

1 ENSIMMÄINEN LUKU, JOSSA HERÄTÄÄN HORROKSESTA JA TEHDÄÄN PÄÄTÖS

1.1 ”*Universaalista näkökulmasta katsoen tylsämielisyys johdattelee meidät ja tukiryhmämme kohti runsain määrin esiintyvää suurpiirteisyyttä sekä rauhatonmuutta.*” Puppulausegeneraattori, avainsana ”tylsämielisyys”

Oletko koskaan herännyt aamulla levänneenä ja pirteänä mutta päättänyt jatkaa unia, koska sinulla ei ollut mitään tekemistä? Pyörit tunnin pari tunkkaisessa sängyssä kunnes vaivut kevyeen uneen. Hereille havahtuessasi tunnet itsesi aiempaa väsyneemmäksi, selkääsi ehkä kolottaa. Huoneen valosta voit päätellä, että iltapäivä on jo pitkällä. Yrität kaivautua syvemmälle peitteisiin ja nukkua lisää mutta pissahätä ja tarve peseytyä voittavat lopulta laiskuutesi ja laahustat suihkun lattialle heräämään.

On joko krapula tai kesäloma. Omassa tapauksessani tällä kertaa ainoastaan jälkimäinen. Olen maannut hyvän osaa kesäkuusta. Televisio ja internet ruokkivat apatiiani saaden minut uskomaan, että viihdyn paikallani. Selkäni on jäykkä kuin Päivi Räsänen keskusteluohjelmassa ja mieleni sitäkin tylsempi. Noin kuukausi takaperin päätin antaa itselleni ”aikaa toipua” ja ”levähtää” sen jälkeen, kun annoin armolaukauksen vuosia kituneelle ihmissuhteelleni. Reaktioni eroon ei mielestäni voinut olla normaali. Kahdeksan vuotta kestänyt jakso päättyy, kai silloin jotain kuuluu tuntea. Haikeutta ja ikävää, pakokauhua yksin olemisesta, tarvetta uudistua ja leikata hiukset. Edes itkeskellä vähän.

Itse kiskaisin reippaat kännit kerran jos toisenkin kunnes jouduin toteamaan, että alkoholi ei saa minua tuntemaan enempää, tai auta minua pakenemaan ongelmiani. Niinpä otin toisen lähestymistavan tilanteeseen; matkustin vanhempieni luo, heittäydin avuttomaksi ja avasin television. Ero tuntui ihanalta tekosyyllä olla tekemättä mitään, ja jonkin aikaa sain ymmärrystä, sympatiaa ja jätelöä. Enää se ei mene läpi,

ei itselleni eikä äidilleni, joka on ryhtynyt päivä päivältä kriittisempään sävyyn huomauttelemaan sohvan viereen kasaamastani tiskitornista, likaisesta tukastani ja siitä, etten ole käynyt päiväkausiin ulkona. Näin sitä vietetään elämäni ensimmäistä sinkkukesää!

1.2 *”Me emme tiedä mitä tapahtuu todella, jos vastuu järkeistää käsitystämme kyseisestä asiakokonaisuudesta, mihin tavallaan liittyy myös viimeaikaisia absurdeja väittämiä.”* Puppulausegeneraattori, asiasana ”vastuu”

Olen salakavalasti alkanut vihata televisiota. Tänä kesänä olen katsonut läpi DVD:ltä sarjat House; kaudet 1-6, OZ-Kylmä rinki; kaudet 1-6, Sons Of Anarchy; 1-3, Pikku Britanniaa, Muumeja sekä lukemattomia elokuvia ja dokumentteja. Olen siis viettänyt kenties satoja tunteja horroksessa tuon koukuttavan sielunsyöjän edessä, tuhlaten ne muutamat hassut päivät, jotka näillä leveyspiireillä olisi ihan mukavaa viettää ulkona. Useimmat katsomani ohjelmat kertovat kapinallisista, lainsuojattomista oman tiensä kulkijoista, tai ovat kyllästetty yllätyksettömällä, esipureskellulla sarkasmilla jota tahtoisin osata viljellä oikeassa elämässä käymissäni keskusteluissa. Olettaen, että aivoni toimivat tämän mössömaratonin jälkeen vielä riittävästi käydäkseni keskusteluja ylipäänsä. Voin syyttää eksessiivisestä veltoilustani elämänmuutoksesta johtuvaa stressiä, uusiutunutta masennusta, sukupolveni kalvavaa ”meillä on kaikki liian hyvin”-apatiaa tai vaikka Maikkarin syntistä säätyttöä, mutta se ei muuta sitä tosiasiaa, että minä valitsen DVD menusta ”next episode”, vaikka mieleni tekisi valita ”tuhoa tämä Perkeleen keksintö ja kaikki sen kaltaiset itsesi ja siskosi syntymättömien lasten tähden”- vaihtoehto.

Harkitsen mahdollisuutta noudattaa uusien parhaiden ystäväni esimerkkiä ja mennä ulos tekemään jotain mullistavaa. Ehkä vähän kiellettyä. Huumeita ja moottoripyöriä. Nahkahousuihin pukeutuneita tyttöjä ja savuisia baareja. Ajatuksella leikittely ei huvita kauaa, sillä olen kivuliaan tietoinen siitä kuka ja missä olen. Pelkään päästellä fillarillakin jyrkässä alamäessä, paastoan jokaisen antibiootikuurin jälkeen ja, no, nahkahousuiset tytöt eivät ole yleensä kohdelleet minua sen lämpimämmin kuin

Kokkolan pubitkaan. Äiti kysyy lähdenkö mukaan käyttämään koira. En keksi yhtään syytä olla menemättä.

1.3 *”Täytyy siitä huolimatta että maailmalla on viime aikoina tapahtunut paljon, todeta, että käänne yllättää toimivuudellaan, ja selvittää samalla yleispätevien toimintaohjeiden tavanomaisia käyttökohteita.”* Puppulausegeneraattori, asia-sana: ”Käänne”

Onko sinulle käynyt niin, että tunnet illalla ikävää kihelmöintiä huulessasi joten laitot varmuuden vuoksi hammaspesun jälkeen pusuttajallesi kunnan kikkareen Zoviraxia? Aamulla katsot peiliin ja paikalla on valtava kuivunut rupi joka huutaa ”OLEN TAUTINEN HORO, PYSY KAUKANA MINUSTA TAI NÄYTÄT PIAN TÄLTÄ”. Tietenkin sait herpesen jo lapsena isosiskosi huulirasvasta ja kaikki tietävät, että viruksen kerran tartuttua se saattaa puhjeta milloin tahansa, mutta se ei vähennä mielikuvaa likaisten, ahavoituneiden pultsareiden kanssa limailusta. Ja vaikka mielikuvituksesi ei olisi yhtä graafinen kuin allekirjoittaneen, rupi on yhtä kaikki ruma ja se hallitsee kasvojasi tuhoten kauneutesi, itsevarmuutesi ja maineesi valloittamattomana villikkona. Onko mieleesi koskaan hiipinyt luonnollisen tarpeen kirotta lisäksi epäily siitä, että rupi ei ehkä olisi läheskään näin hirvittävä, ellet olisi illalla lääkinnyt sitä? Jos se olisi kukkinut ja kadonnut kaikessa hiljaisuudessa hitaammalla aikataululla? Jos vika onkin kokonaan lääkkeessä? Miksi kaiken pitää muuttua paremmaksi ennen kuin se voi parantua? Vaikka paranoia valtaisi sinut hetkeksi ja päättäisit kouluun menon sijasta askarrella ystävällisen muistamisen postitettavaksi Orionin lääketehtaan asiakaspalautteeseen, voit huokaisten luopua hankkeestasi, sillä huomenna huulesi ovat jo valmiit hukutettaviksi mansikanmakuisen liimakiilteeseen.

Samankaltainen skenaario tapahtui minulle hiljattain. Päätin lääkitä hiljaista kihelmöintiä ja päädyin ikävän, tykyttävän rokonarven uhriksi. Paiseen, jonka nimi on Häpeä. Olen ehkä astetta syyllisempi tähän onnettomuuteeni kuin sinä herpeseesi, mutta se oli vahinko yhtä kaikki. Näin se meni.

Nuokuin aamuyöstä penkillä Suntain varrella oksennettuani toivon mukaan viimeiset viisi viskiä tuohon joeksi nimettyyn hupaisaan kuraajaan, kun sain loistavan ajatuksen ilmaista tekstiviestillä kaiken sen katkeruuden jota olen eksääni kohtaan kultivoinut erostamme saakka. Naputtelin viestiin katumukseni siitä, että olin tuhlannut nuoruuteni hänen kurjan takalistonsa tukemiseen ja typerien juttujensa kuuntelemiseen. Huomautin, että täytyy kärsiä todella vakavista itsetunto-ongelmista, tai olla mahdollisesti psykoosissa, jos kuvitteli, että tuollaista käytöstä tarvitsi keneltäkään, saati sitten poikaystävältään sietää. Lopuksi saatoin toivottaa hänet ja äärioikeistolaisen ideologiansa helvettiin sekä ilmaista iloni siitä, että olin moisesta syöpäläisestä päässyt eroon.

Aamulla heräsin kohtuulliseen pahoinvointiin, joka kasvoi eksponentiaalisesti lukiesani vastausviestin, joka muuten kuului yksinkertaisesti: ”Et voi olla tosissasi.” Myönnän, että saatoin tosiaan olla hieman karkäs ja pikkuriikkisen liioitella syytöksissäni. Arvioin, että anteeksipyynnöt olisivat tässä vaiheessa turhia, mutta tulevaa ajatellen poistin eksäni numeron, piilotin hänet facebookissa ja päätin jättäytyä kokonaan Eteläsuomen metalliskenestä, ihan varmuuden vuoksi. Asioita voi saattaa monella tavalla päätökseen ja uskon häpeän osoittautuvan vielä toimivaksi sinetiksi.

1.4 *”Tilastot osoittavat, että tavoitteet panostavat interaktiivisuuteen ajattelematta viimeaikaisia absurdeja väittämiä.”* Puppulausegeneraattori, avainsana ”tavoitteet”

Edellä mainitun tekstiviestiepisodin jälkeen oli aika kiskaista pääni hanuristani ja katsoa peiliin. Se oli yllättävän kivuliasta. Sulkijalihakseni oli revetä luovuttaessaan tunkeutujaansa ja pääni oli tottunut pimeään lämpöön. Peilistä näin, että olin nopeasti ja huomaamattani muuttunut tylsäksi laiskuriksi kakkaa tukassaan, ja jonka suurin synti ei suinkaan ollut satunnaiset humalaiset yhteydenotot, vanhempiensa vieraanvaraisuuden hyväksikäyttö tai edes ystäviensä pitkään jatkunut laiminlyönti, vaan potentiaalinsa tuhlaukset. Kaatunutta maitoa on turha itkeä, mutta nyt oli aika lakata myrkyttämästä mieltään ja ruumistaan unohtaakseen velvoitteensa ja mahdollisuutensa. Oli aika ryhtyä taas töihin.

Tekisin jotain johdonmukaista ja kaunista, alusta loppuun. Sarjan, jossa olisi enemmän kuin kaksi kuvaa ja jonka osat täydentäisivät ja selittäisivät toisiaan luoden ymmärrettävän, kiinnostavan kokonaisuuden. Laittaisin peliin kaiken teknisen taitoni ja vähän lisää, en kai suotta ollut lusunut vuosi tolkulla korkeakoulussa, etsannut niska mutkalla graafikon ristikköä ja haistellut liuottimia kunnes huone kieppuu. Tästä tulisi niin tautisen hienoa, että kaikki taputtelisivat päätäni ja ykköset valitsisivat grafiikan linjan, jotta voivat olla isona ihan niin kuin minä!

2 TOINEN LUKU, JOSSA KÄYDÄÄN TUUMASTA TUSKAAN

2.1 *”Vaikka osaltamme onkin saatettu syyllistyä laiminlyönteihin, voidaan taholtamme kuitenkin todeta, että taiteilijan blokki noudattaa epäilemättä ideatasolla runsain määrin esiintyvää suurpiirteisyyttä sekä rauhattomuutta.”* Puppulausegeneraattori, avainsana ”taiteilijan blokki”

Näiden ylevien suunnitelmien kanssa, täynnä intoa ja itsevarmuutta suuntasin takaisin Kankaanpäähän ja puhtoisena odottavan työpisteeni luo. Olin varannut keväällä ennen loman alkua kaikki tarpeelliset materiaalit mestariteokseni luomiseen. Tarvitsisin enää kuningasidean.

Niinpä.

Lipittelin pannullisen kahvia, piirustelin tikku-ukkoja ja räjähtäviä eläimiä, selailin vanhoja töitä ja luonnoskirjoja. Jotain hienoa. Jotain erilaista. Jotain merkityksellistä. Odottamatonta. Ehkä jopa shokeeraavaa. Vilkaisin pöydän suojapaperiin piirtämäni kania jonka takapuolesta sojotti dynamiitti ja jonka pupunnaamalla oli anova ilme. Ei sentään, en ollut 10-vuotias poika. Lisäsin ”vakavasti otettavan” listaan.

Ensimmäisenä päivänä en saanut aikaan mitään. Toisena päivänä päätin vaihtaa lähestymistapaa ja yksinkertaisesti ryhtyä toimeen. Olinhan sentään taiteilija, kyllä sieltä jotain taiteellista tulisi.

Päivän päätteeksi minulla oli laatta jolle olin sommitellut nukan näköisen tytön ja kukkia, sekä toinen laatta jolla oli yksityiskohta Cadillacin moottorista.

Hirveää. Se siitä sarjallisuudesta, kiinnostavuudesta ja merkityksellisestä. Kukkia? Etovaa. Sinä päivänä kun signeeraan kukkataulun, saatte leikata käteni irti. Kuvat eivät olleet sitä paitsi vain sisällöltään köyhiä kuin Kongo, ne olivat myös ilmaisultaan mitäänsanomattomia. Olisivat edes rumia!

Heitin laatat kierrätyskuparilaatikkoon, onnittelin itseäni ajan ja materiaalin tuhlauksesta ja tein pyhän lupauksen olla koskaan neuvomatta ketään ”antamaan vain menä”.

Seuraavana päivänä en olisi välittänyt vaivautua koululle alkuunkaan. Tiesin ettei työskentely sujuisi tänään sen paremmin. Mietin oliko se koskaan sujunut, olinko ikinä edes tehnyt mitään tekemisen arvoista. Oliko kukaan muu kuin äiti innostunut töistäni? Luokkakaverini tyttöystävä, taiteilija itsekin, tituleerasi töitäni eräissä iltanistujaisissa paskataiteeksi. Vastasin luultavasti ”Sentään mä en oo ruma” tai muuta kypsää enkä ajatellut asiaa enempää. Nyt kommentti kummittelee mielessäni suurella fontilla ja kukkakoristeilla ja minun on pakko olla samaa mieltä. Olen onneton. Taiteellisesti lahjaton. Postikorttipiirtäjä, harrastelija. Wannabeiden julistetyttö. Päättyisin opettamaan räkänokkia peruskouluun, jos hyvin kävisi. Todennäköisesti joutuisin opiskelemaan toisen ammatin jossa ”voisin käyttää hyväksi luovuuttani”. Mainosalalle, voi luoja!

Kävin Alkossa.

2.2 ”*Oudoksuttavaa kyllä, on useasti todettu, että humala rauhoittaa meihin kohdistuvaa tietotarvetta.*” Puppulausegeneraattori, avainsana ”humala”

En yleensä harrasta yksin juopottelua, mutta tällä kertaa tein poikkeuksen. Mieleni oli maassa mutta levoton, en voinut palata takaisin sohvakoomaan ja sarjamaratoneihin. Monet kuuluisat taiteilijat ovat olleet pahamaineisia tinaajia, ja vaikka aikaisemmat kokeiluni humalan ja siveltimen kanssa ovat päättyneet katastrofeihin, olin valmis yrittämään uudelleen. Valitettavasti en ollut tullut hankkineeksi Kankaanpäästä suurtakaan joukkoa kavereita jotka olisivat tällä kertaa tuplanneet hilpeänä juomaseurana. Ne muutamat henkilöt jotka minua tervehtivät, viettivät lomaansa missä tahansa muualla kuin tässä hikisessä punatiilisokkelossa, jossa viikon kohokohta on torstaitorin juorupiiri muikkukojun kulmalla. Ne teistä jotka ovat Kankaanpäässä liikkuneet kesätorstaina aamupäivän aikaan tietävät, että tuo ei ollut kielikuva vaan osuva luonnehdinta paikallisesta kaupunkikulttuurista.

Niinpä korkkasin viinipullon, virittelin Dark Side Of The Moonin stereoihin ja tunsin itseni surkeaksi. Muutaman lasillisen jälkeen surkeuteni kehittyi kalvavaksi yksinäisyydeksi. Volloitin musiikin mukana ja kirosin syntymääni. Yritin kuvittaa hellyydenkipeyttäni ja ikävääni luonnoskirjaan, kaivella kurjuuttani ja jalostaa siitä jotakin. En onnistunut. Koska en ollut vielä saavuttanut nolouteni pohjaa, loggasin sisään Suomi24 Chattiin ja valvoin auringonnousuun pahoinpidellen verbaalisesti muita internetin vähäosaisia.

2.3 *”Matemaatikoitakaan eivät kyselä mitä numerot ovat, mutta anarkia kuvaa hyvin toimintamenetelmiä parannettaessa viimeaikaisia absurdeja väittämiä.”* Puppulausegeneraattori, asiasana ”anarkia”

Nukuin pitkään aamulla ja join neljä kuppia kahvia. Kokeiluni aloittaa työ humaltumalla ei ollut tuottanut minkäänlaista tulosta. Lattialla lojui sikin sokin ruttuisia papereita joihin oli raapustettu erinäisiä mielikuvituksettomia kirosanoja, kysymyksiä ja jotain, jonka päätin tulkita pyörremyrskyksi tarkentavien muistikuvien puuttuessa. Täytyi siis kokeilla jotakin muuta.

Kahvipannun pohjia lopetellessani mielessäni alkoi muodostua suunnitelma. Minun tulisi irtautua tavallisesta päiväjärjestyksestäni, astua mukavuusalueeni ulkopuolelle ja tehdä jotain repäisevää. Siinä olisi avain luovuuteen, muistelen naistenlehtiartikkelin luvanneen. Olisi vain keksittävä jotain mitä en yleensä tehnyt. Jotain kiellettyä.

Hetkeä myöhemmin minulla oli lyhyt lista asioista joita en ollut koskaan tehnyt. Ne olivat kaikki joko laittomia tai moraalisesti arveluttavia. Ensimmäisenä listalla oli varastaminen. Hyppäsin suosiolla sen yli sillä se oli ajatuksena liian vastenmielinen ja hermostuttava. Seuraavana oli julkisen omaisuuden vahingoittaminen. Saattaisin hyvinkin käydä potkimassa katulamppuja tai kaatamassa roskiksen illalla. Sitäkään en varsinaisesti halunnut tehdä mutta taiteen vuoksi on joskus uhrauduttava. Sen sijaan listan kolmas ehdotus oli toteutettavissa saman tien eikä ollut edes laiton.

Kaivoin eteisen lipastosta vanhan tupakka-askin joka jäänyt joltain taannoiselta baari-illalta. Laitoin tupakan korvan taakse, livautin sytyttimen kollareideni taskuun ja reinot jalkaan. Päättäväisenä marssin alakertaan ja naapuritaloni takapihalle, jossa oli päivähoitola. Kuten olin toivonut, nappulat olivat ulkoilemassa aidatulla alueella tä-tien juoruilla sivussa. Jäin jalkakäytävälle roskiksen viereen johon näki leikkiteileineiltä, otin kasvoilleni version ”älä ala mulle”-ilmeestä ja sytytin savukkeen. Minua hävetti ja oli vaikea pitää katse pois tossuista. Tupakka maistui ällöttävältä eilisen viinipullon jäljiltä ja mieleni teki yskiä. Vilkaisin nolona lasten suuntaan, jotka jatkoivat leikkejään noteeraamatta moraalikapinaani mitenkään.

Tilanteen komiikka avautui minulle pienen pettymykseni jälkeen ja antauduin hihjaiselle hihitykselle. Minusta ehkä oli äärettömän huonoa käytöstä tupakoida lasten nähden, mutta tämän päivän pennut takuulla näkivät sellaista sontaa päivittäin että yksi sotkuinen tupakoija kerrostalon pihalla ei ylittänyt uutiskynnystä. Hekottelin itsekseni tumpatessani tupakkaa josta olin ottanut kolmet sauhut. Olin jo jättämässä poljettua syöpäkäärylettä asfaltille teemapäivääni kunnioittaen mutta muutin mieleni ja noukin sen kuuliaisesti roskikseen. Joku lapsista olisi kuitenkin nähnyt sen ja keksinyt polttaa.

Olin illalla ulkoiluttamassa kissaani valjaissa kun hoksasin samaista tupakkapaikkana toimittanutta roskiskatosta vasten nojaavan pöytälevyn. Tarkistin että katu ja parkkipaikka olivat tyhjiä ja suttasin levyn pintaan taskussani kulkevalla kuulakärkikynällä ison anarkiamerkin. Se ei näkyisi kovin pitkälle mutta sai tussin tai spraykannun puutteessa välttää. Alle kirjoitin vielä ”Johnny Rotten fux ur mom” kun en siinä kii-reessä parempaakaan keksinyt. Kaappasin kissan kainaloon ja kiihdytin kevyin askelin ovea kohti. Mattotelineen ohittaessani hetken huumassa nappasin mukaani sille unohtuneen mattopiiskan ja juoksin yläkertaan kaksi rappua kerralla.

3 KOLMAS LUKU, JOSSA IDEAT KUKKIVAT JA TYÖ TÖKKII

3.1 ”Oudoksuttavaa kyllä, on useasti todettu, että ilmestys antaa mahdollisuuden parantaa laajentuvia markkinoita ja uusia induktiivisia tuotantomenetelmiä.”Puppulausegeneraattori, asiasana ”ilmestys”

Se ei voi olla mitään muuta kuin kosmista vittuilua, että kun yrität jotakin, todella paneudut asiaan, siitä ei takuulla tule mitään. Minulle on herttaisen yhdentekevää voiko sen selittää jollakin psykologisella kukulla siitä miten asetat itsellesi paineita jotka lamaannuttavat sinut.. se on silti EPISTÄ. Ja että ratkaisu on rentoutuminen. Entä me maan hiljaiset stressaajat? Toiset meistänyt vain kiihtyvät nollostasataan ja jarruttavat törmäämällä seinään. Ehkä he tiedostavat sen, ehkä jopa yrittävät tehdä sille jotakin mutta jos kortit on jaettu ennen syntymää, tai mahdollisesti varhaislapsuudessa raskaiden vanhempien toimesta, asiaan puuttuminen aikuisiällä on haastavaa. Ja ennen kuin avaat suutasi, hitot joogasta. Hitot meditaatiosta. Hittoon zen. Lupa antaa koko itämaiselle filosofialle uuden tilaisuuden sitten, kun minulla on varaa istua muhkealla takamuksellani kahdeksan tuntia päivässä tuijottelemassa kynttilän liekkiä. Sitten kun minulla on varaa ylipäätään polttaa kynttilää kahdeksan tuntia päivässä. Saatan ehkä yrittää uudelleen jos jonain päivänä asun paikassa jossa ei ole talvia, postijonoja, putoilevia pyörän ketjuja eikä valkaisevia hammastahnoja, jotka eivät tee mitään lupaavat. Toisia meistä tällaiset asiat stressaavat. Ja jos joku on valmis repimään pelihousunsa luokattoman televisiomainonnan takia, hän ottaa aivan takuulla deadlinet raskaasti, eivätkä siinä jotkut aurinkotervehdykset auta enempää kuin pikkurikoksetkaan.

Niinpä minä luovutin. Nostin jalat pöydälle ja totesin että ei auta. Tarvitsen työn jonka kuvaan ei kuulu itsensä keksiminen ja kehittäminen jatkuvasti. Minustahan voisi tulla vaikka hammasteknikko. Ihmisiä kaikista yhteiskuntaluokista ryömisi luokseni särkyineen avuttomina.. voisin samalla kehittää pienen messiaskompleksin.

Tai miten olisi veturinkuljettaja. Suora raide, eteen tai taakse. Mahdollisuuksien rentouttava rajallisuus. Nukkemestarina puikoissa, Hän Joka Painaa Jarrua. Kiipeilin hattuhyllyltäni alas lipallisen myssyn, joka mielessäni muistutti vanhan ajan veturinkuljettajan hattua. Poseerasin se päässä peilin edessä vedellen siitä narusta joka saa pillin huutamaan ja savua piipusta, tiedätte kyllä, tuut tuut. Näkymättömästä tietenkin, ei minulla ole höyrykoneita asunnossani.

Ja siinä. Puhvelin kallo rock-henkisessä t-paidassani joka sai miehustani esiintymään edukseen. Puhvelin kallo. Autioma. Arizona. Pyöriviä piikkipensaita, cowboybuutseja, kuluneita kitaroita, revolvereja ja stetsoneita. Mikä ettei? Ei ollut juuri parempiakaan teemoja pyörinyt nurkissa viime päivinä.

Kolme tuntia myöhemmin minulla oli tusinan verran kehityskelpoista luonnosta ja pyöränpenkki pyllyn alla. Olin matkalla työtilalleni.

Ja se teistä joka uskaltaa edes ajatella ”mitä minä sanoin rentoutumisesta”, jos tarkoittit luovuttamista, niin olisit sanonut: LUOVUTA. Varastan mattopiiskoja lenkillä kuin ääliö, kun minun piti vain luopua toivosta! Viisastelijat elämäkokemuksine ja hyvine neuvoineen..

Joka tapauksessa, homma alkoi vihdoinkin toimia.

3.2 ”Jopa väärinymmärrys kuvailee yhä enemmän meitä haittaavia taakkoja.” Puppulausegeneraattori, avainsana ”väärinymmärrys”

Uskoisin että jokainen taiteilijan ammattiin opiskeleva, tai siinä toimiva, on joskus kokenut itsensä ja motivaationsa väärinymmärretyksi. Kyllä, teen taidetta intohimosta ja tarpeesta. Ja rahasta. Seuraavaksi esimerkkinä esittämäni skenaario saattaa tuntua sinusta tutulta.

Oli kaunis kesäpäivä, aurinko paistoi, oli lämmintä, koko hoito. Työpisteelläni suurten ikkunoiden alla oli kuuma kuin saunassa. Puleerasin laattaa hikoillen kuin sika työtakissani. Paras ystäväni, kutsutaan häntä vaikka Pinjaksi, oli soittanut minulle aiemmin ilmoittaakseen että hän, sekä hänen ystävänsä, sanotaan Jonne, olivat lähdössä moottoripyöräretkelle ihanan päivän kunniaksi. He suuntaavat Tampereelta tänne maaseudun rauhaan, Kankaanpäähän. Tehtäväni oli tarjota virvokkeita ja seura. Toivotin heidät tervetulleeksi ja pahoittelin että kestitemään en kerkeä sillä teen töitä. He voisivat toki piipahtaa työpisteelläni, kraanasta tulee vettä ja ehkä minulta joku teepussikin liikenee. Jaettavaksi.

Auringon ylitettyä lakikohtansa toverini koputtelivat työtilan oveen. Pyyhin enimmäkseen hiet otsaltani takinhihaan, sidoin märät hiukseni sotkuiselle ponihännälle ja yritin asetella kasvoilleni ystävällisen ilmeen. Avaamastani ovesta pyyhälsi sisään raikkaan tuulen saattamana kaksi kesästä ja vapaudesta nauttivaa kaverusta pyöräilyasuisaan. Jonnella se tarkoitti mustaa toppahaalaria, Pinjalla nahkatakkia ja farkkuja. Molemmat alkoivat välittömästi aukoa asujaan ja päivitellä sitä miten kuuma oli.

Kas, en ollut huomannutkaan.

Jonne rötvähti sohvalle ja Pinja tuli työpöytäni ääreen juoruilemaan. Tavanomaiset ”kuka kävi ketä”-kuulumiset vaihdettuamme Pinja osoitti asiaankuuluvaa kiinnostusta töitäni kohtaan. Hän pyöritteli koevedoksiani punaiseksi lakatuissa kynsissään ja lausui kohteliaisuuksia. ”Tää on tosi hieno, mä haluan tästä sitten yhden.”, Pinja päätti arvionsa.

Toki, saanko tarjota samalla vaikka 10 % tuotoistani?

Annoin asian kuitenkin olla sillä oli liian kuuma närkästymiselle. Puhe kääntyi haaveiluun terassista ja oluesta. Pinja yritti saada minua mukaansa Tampereelle. He olivat tietenkin tulleet yhdellä pyörällä ja minun pitäisi tulla bussilla perässä. Bussi tällaisena päivänä ei ollut lähtökohtaisesti houkutteleva ajatus. Lisäksi, vaikka se ei ilmeisesti siltä näyttänyt, minulla oli hieman kiire näiden töiden kanssa. Selitin tilanteen matkalaisille. ”Mikä kiire sulla on lauantaina? Hirvee kiire hinkata peltiä?”, Sutkautti supliikki Jonne.” Sitä kutsutaan puleeraukseksi, materiaali on kuparia ja

tämä *on* mun työtä” sihisin vastaan ja lisäsin mielessäni: ”Sinä sivistymätön, työtä vieroksuva moukka.” Jonne kohautti hartioitaan sikäli kun se on makuuasennossa mahdollista ja jätimme aiheen sikseen. Sanomattakin selvää että en lähtenyt heidän peräänsä bussilla nauttiakseni pitkiä huurteisia pölyisen torin laidalla liehuvassa ke-sämekossa, vaan jäin armeijatakkini alle hinkkaamaan peltiä.

Suhtautuuko sinun lähipiirisi taiteelliseen työhösi joskus samalla tavalla? Onko joku pyytänyt sinua lahjoittamaan kohtuullisella vaivalla tekemäsi teoksen itselleen? Tai tehnyt jopa tilauksen johon ei liity rahan vaihtoa?

”Sähän voisit maalata mulle tän mun lempibändin albumin kannen, sellasena isona tauluna sit, kun oon saanu tapetoitua.” Kuinka monta loukkaavaa asiaa saatkaan ah-dettua noin viattoman näköiseen lauseeseen? Ja vielä ihan tietämättäsi.

Ensinnäkin, en vaan tee näitä juttuja huvikseni harrastuksena samalla periaatteella kun sinä pelaat videopelejä. Pyytäisitkö muotoilijaa suunnittelemaan sinulle yhden maljakon? Tai perunanviljelijää antamaan sinulle muutaman kuution sikliä, sillä kun sattuu sitä olemaan? Toisekseen; minä olen taidegraafikko, painan laatalta ja loppu-tulos on vedos, ei maalaus. Jos olet kuvanveistäjä, sinulle on saatettu ehdottaa koris-tesorvarin hommaa. Tai sepän. Vaikka Työskentelisit metallin kanssa, et välttämättä tao kaverillesi miekkaa. Taidemaalari on ehkä ehdotettu jotain joulukorttien askar-telua ”kun sinähän osaat semmoista”. Ja kolmanneksi: onko sinulla minkäänlaista käsitystä ylipäättään siitä mitä minä teen? Vihje, siihen EI liity levykansien, sarjaku-vahahmojen tai andywarholien kopioiminen. Muotokuvia voin tehdä jos hinnasta so-vitaan. Eikä sopiva hinta ole kaksikymppiä viikon työstä, ymmärräthän?

Lahjat erikseen. Minä osaan tehdä tätä, kyllä, voin lahjoittaa töitäni toisinaan juhla-pyhinä, merkkipäivinä ja joskus muuten vaan ilahduttaakseni sinua, mutta minulle ei tehdä ilmaistilauksia eikä varsinkaan oleteta ilman muuta, että koska tunnet minut, pääset osingoille.

4 NELJÄS LUKU, JOSSA TÖISTÄ SAADAAN VALMISTA (JA) PALAUTETTA

4.1 *”Jos vertailemme lyhyesti asiaankuuluvia ilmiöitä, huomaamme, että epävarmuus aiheuttaa huolestumista suunniteltaessa ongelmanratkaisukyvyyn huipentumaa.”* Puppulausegeneraattori, avainsana ”epävarmuus”

Kesäkeliä jatkua löysin itselleni miellyttävän tasapainon työskentelyn ja lomailun rytmistä. Nukuin pitkään, kuumat iltpäivät vietin ulkona ja työskentelin myöhään illalla. Kielsin itseltäni television ja tietokoneen aukaisun. Työ eteni tasaisesti ja yllätyksettömästi samaa tahtia niskajumin kehittyessä kyttyräksi. En kokenut mainittavia luomisen tuskia tai kohdannut ylitsepääsemättömiä teknisiä ongelmia. Korkkiinkin pysyi pääasiassa kiinni, satunnaiset pussikaljat eivät paljoa ammattilaista hidasta. Kaikki vaikutti sujuvan hyvin ja olin jokseenkin tyytyväinen edistykseeni.

Kunnes tytöt palasivat lomilta.

Tytöillä tarkoitan tietenkin Toveri Graafikoita, vuosikurssini kanssakärsijöitä, murmelimussukoitani, joiden kanssa työskentely samassa tilassa on vuosien myötä hioutunut saumattomaksi ja miellyttäväksi kokemukseksi, joiden näkemystä ja makua olen oppinut arvostamaan ja joista pidän ylipäänsä ihmisinä. Sieltä ne tulivat kohisten kuin meri pyrstötähden jäljiltä raahaten yhteistuumin suuria pahvisalkkuja. Salkkujen sisällä oli paspistettuja töitä, joita he hillityllä innolla alkoivat esitellä.

Hyvänkokoiset, värikkäät monotypia-abstraktiot tanssivat silmissäni. Hyvää makua noudattavat luontoaiheet katselivat minua takaisin arvostelevasti. Tässä oli töitä valmistuvan vuosikurssit asiansa osaavilta graafikoilta. Minun työni sopisivat 14-vuotiaan pojan huoneen koristukseksi. Hämmennyin. Olin työskennellyt koko kesän yksin, ilman paineita, ilman palautetta. Olin unohtanut millaista taidetta minun ”pitäisi” tehdä. Mitä se sitten on, ei ole koskaan tullut minulle kovin selväksi. Tiedän että minun kuuluisi tehdä isompaa. Olla huolellisempi. Innovatiivisempi. Kiinnostaa-

vampi. Intensiivisempi. Enemmän ja parempi. Tuommoinen kun nuo tytöt tuossa hienoine töineen.

Osoitin aiheellista arvostusta ennen kuin pakenin paikalta kotiin nuolemaan haavoja-ni.

Kämppäni turvissa antauduin epätoivolle. Miksi edes yritän? Tai paremminkin: Miten voisin olla yrittämättä liikaa? Taiteeni on väkinäistä, teennäistä, matkittua, mautonta, tylsää.. Kirjoittaisin TUON ansioluetteloon, saisin varmaan sopimuksen Ikean kanssa. Eipä tarvitsisi kituuttaa rahattomana turhan takia, sillä turhaahan tämä minun ”taiteiluni” on. Tyhjänpäivästä askartelua. Jos joku haluaa sellaisia kuvia joita teen, sen kun printtaa netistä, niitä on amatöörivalokuvaamosivut täynnä.

Sopivan ajan kuluttua luovuin itseni pieksennästä ja siirryin murehtimisen antoisampaan osaan; järkeilyyn. Ensinnäkään minun mustavalkografiikkaani on turha verrata offset pelleillä tehtyihin monotypialotteluihin. Prosessi ja tarkoitus ovat ihan erilaisia. Toisekseen aiheeni tai sanomani ei välttämättä ole kovin syvällisiä.. ”Rokki rokkaa”. No kannattaako siitä tehdä töitä? Miksei? Mistä minä tiedän? Kuka sen ylipäättään sanelee millaiset aiheet ovat hyviä? Ei ole olemassa mitään ”Hyvien Aiheiden Listaa”, arvaa miksi? Koska jokainen taiteilija kokisi pyhäksi velvollisuudekseen polttaa sen ja virtsata liekkeihin, julkisesti. Ja viimeiseksi: Who gives a shit? Opintopisteitä ropisee joka tapauksessa. Kriisiä voi repiä jostain isommista asioista. Ei nämä muutamat printit määritä minua ihmisenä suuntaan eikä toiseen. Jos joku näiden perusteella pääättelee että suodatan maailman harhakuvitelmiä tai torjunnan läpi enkä kykene itsenäiseen tai kypsään ajatteluun niin.. No ei tarvitse tulla istumaan samaan pöytään.

Epävarmuus on huono väri minulle ja kriisin vaihtuessa iltaan onnittelin itseäni viisaasta päätöksestä lähteä kotiin arviointikyvyn pettäessä. Lupasin myös muistuttaa itseäni joka aamu ja ilta siitä että olen keskimääräistä parempi suunnilleen kaikessa ja sitä paitsi ihana.

4.2 ”Täytyy siitä huolimatta että maailmalla on viime aikoina tapahtunut paljon, todeta, että yhteistyö todistaa oikeaksi yleispätevien toimintaohjeiden tavanomaisia käyttökohteita.” Puppulausegeneraattori, avainsana: ”yhteistyö”

Reilua viikkoa myöhemmin Me Graafikot kehuimme ja taputtelimme toisiamme selkään onnistuneen näyttelynripustuksen ja avajaisten johdosta. Siellä olivat minunkin tuherrukseni ylpeästi kehyksissä. Ripustusviikon aikana olin alkanut epäillä, että epävarmuus omista töistä, pelko naurunalaiseksi joutumisesta ja kaikenlainen ylimalkainen hermoilu taitaa kuulua niihin asioihin joita tässä ammatissa täytyy vain oppia sietämään. En ollut kuullut kenenkään mutisevan ”mun duunit on aivan paskoja” mutta siihen tapaan teoksia mallailtiin ja käänneltiin ja putsailtiin, etten tuntenut itseäni ollenkaan yksinäiseksi huolieni kanssa. On helppo heittää leuka tanassa ”Jos joku ei tajua niin se on sen ongelma”, mutta tosiasia on, että kehut ja arvostus tuntuu hyvältä, väärinymmärrys tai kaikkein pahin; huomiotta jättäminen harmittaa. Niinpä pidimme ystävien kesken huolen siitä että kaikkien taidetta tuli kehuttua vähintään tarpeeksi, ja samalla hehkuimme ryhmähenkeä. En voi puhua kaikkien taiteen tekijöiden puolesta, mutta meille kuudelle taide on yhteisöllistä toimintaa ja vertaistuki verrattoman tärkeää.

Yhdessä vastaanotimme myös kritiikin. Vakioarvot liiallisesta kuvituksellisuudesta tai sarjakuvamaisuudesta pistimme suoraa Kritiikkibingoon; toisinaan paperillekin toteutettuun peliin johon merkitsemme tavanomaiset kritiikit ja kehut. Bingosta löytyy oman suosikkimme ”Menee kuvituksen puolelle” lisäksi mm. ”Tämä on kiinnostava”, ”Hyvät värit”, ”Hyvä tunnelma”, ”Tämä olisi parempi isompana” ja ”Tämä muistuttaa minua taiteilija (lisää tähän nimi joka todistaa kultivoituneisuutesi) :n töistä: (jatka kertomalla aiheesta irrallinen tarina)”

Saimme kuitenkin myös arvostelua johon emme olleet valmistautuneet.

Vieraileva puupiirroksen opettaja kertoi esitelmänsä jälkeen minulle ja toiselle Murelille että oli katsonut läpi näyttelyämme. Hän oli yllätynyt siitä että taideopiskelijat tekevät nykyään näinkin perinteisiä töitä. Mehän voisimme nyt miettiä miten voisimme ”tuulettaa” taidetyöskentelyämme. Auta. Emme osanneet vastata mitään nasevaa takaisin, ja juoksimme Grafiikan kahvipisteelle tuohtuneina. Teekuppien yli

pohdimme kommenttia. No juu ehkä näyttelytöiden tekniikoista perinteiset menetelmät olivat voitolla, mutta seasta löytyi reippaasti digitaaligrafiikkaa ja vaikka tuota Polaroidista tehtyä neliväripainoa, että ei siellä ihan pelkin keskiaikaisin metodein oltu liikkeessä. Aiheet taas liikkuvat maan ja taivaan välillä, minun musiikkijutustani litohirmumme kinaisiin, ällöttäviin vauvoihin. Luontoaiheista täysiin abstraktioihin.

Mitä muuta ne muka haluaa? Lietsoimme toisiamme yhä kiihtyneempään tilaan. Meidän tekisimme JUURI sellaisia töitä kun halusimme. Emme suostuneet hyväksymään että kuvitus olisi vähemmän taidetta kuin jonkun pyhän inspiraation vallassa vesipysyllä roiskitut maalaukse. Meistä sarjakuvat ovat mahtavia. Eikä sellaista olekaan kun liian perinteikäs! Me työskentelimme huolellisesti mestareiden jalanjäljissä, olimme ylpeitä tästä käsityöläisyydestä ja oppipoikamaisesta tavasta jonka kautta taito edelleen hankitaan. Palopuheemme kautta tulimme päätelmään, että ME olimme tämän alan tulevaisuus, jos tässä tuuletusta tarvittiin niin se oli ”Kädet ilmaan meidän erinomaisuudellemme!” Emme lotkauttaisi korvaamme arvostelulle, joka selkeästi kumpusi siitä, että teimme työmme niin hyvin. Varsinkaan jos syytökset tulivat taholta, joka on tunnettu puupiirrosmuotokuvista, tai jostain suomen pystykorvapiirroksista.

Tämä ei suinkaan ollut ensimmäinen eikä viimeinen kerta kun otimme arvostelua vastaan yhtenä rintamana. Sanat jotka olisivat satuttaneet minua, muuttuivat naurettaviksi yhteisessä käsittelyssä. Käymme jatkuvaa taistelua grafiikan puolesta yhdessä, ja teemme sen mielellämme. Lähes jokaisessa palautteenannossa, oli se kuinka virallinen tilaisuus tahansa, vähintään yhdelle meistä sanotaan ”Minä nyt en tunne tätä tekniikkaa niin en osaa sanoa...”. Silloin nostamme toisillemme tietäväisinä kulmia. Grafiikkaan ei osata suhtautua. Meille on itsestään selvää että se on yhtä lailla taidetta kun maalaus tai veisto, mutta edes kaikki taiteen tuntijat eivät näe asiaa laillamme. Sen korjaus on meidän missiomme. Meidän yhteinen tehtävämme. Grafiikan sanansaattajat tuovat evankeliumia haja-asutusseudullekin! Aittoa Alkuperäistä Taidetta, järkevään hintaan, kotiin ja julkisiin tiloihin! Itselle ja lahjaksi! Tutustu tekniikkaan! Nuorta innovaatiota! Älä ole tylsä, osta kuva!

Olen huomannut useaan otteeseen vuosieni varrella kuinka minulle on tärkeää olla osa jotakin. Tarvitsen ympärilleni ihmisiä jotka tukevat ja ymmärtävät minua, ja joita auttaessa ja kannustaessa tunnen itseni hyödylliseksi. Minulla on oltava jokin itseäni suurempi päämäärä ja taistelutovereita sen tavoittelussa. Se pitää minut oikeassa kurssissa vaikka askellan leveästi tien molempaa laitaa, vaikka olut maistuu ja sohva kutsuu.

Kun kesän koettelemukset olivat ohi ja valmistauduin viimeiseen opiskeluvuoteen, viimeiseen rutistukseen, viimeiseen hengenvetoon ennen kylmään veteen syöksymistä, tiesin, että en olisi vääntänyt itseäni sängystä ja pakottanut töihin ilman sitoumusta jonka olin tehnyt ystäväilleni. Itseään odotuttava inspiraatio, typerät kommentit, laiskuus tai epävarmuus, mikä tahansa päättäväisyyttäni horjuttava tekijä saattaisi paisua mittasuhteistaan ilman pieniä facebook -keskusteluja, ihastuneita huudahduksia työpisteellä ja myötäeläjiä huonoina hetkinä ja tunsin pilkahduksen itselleni harvinaista kiitollisuutta.

Koulu jatkui ja kurssit yrittivät turhaan painaa päälle. Käytävillä mutistiin lopputyöstä. Jotain seminaariakin aiheesta järjestettiin, olin paikalla mutten läsnä. Kesäprojekti oli toistaiseksi tyydyttänyt reippailun tarpeeni. Edessä olisivat koulutushistoriani rankimmat kuukaudet mutta stressin, blokkien, sisäisten kamppailujen ja lopulta vapautumisen aika koittaisi mutta ei aivan vielä.

4.3 *”Vaikka osaltamme onkin saatettu syyllistyä laiminlyönteihin, voidaan tahlata kuitenkin todeta, että loppu kuvailee peräänkuulutettua optimismia.”* Puppulausegeneraattori, avainsana ”loppu”

Tätä tekstiä viimeistellessäni istun uuden Tampereen asuntoni nurkkaan heittämilläni patjalla yltäpäältä kalustemaalissa ja puhaltelen saippuakuplia mieltiessäni mitä tahtoisin lopuksi sanoa. Kesäinen ilta-aurinko rajaa ikkunan tyhjään lattiaan ja värittää sateenkaaret kupliini. Lopputyöni on valmis ja riippuu Rauman taidemuseolla näyttelyssä. Sen valmistumisprosessi noudatteli hyvin samankaltaista kaavaa kuin viime kesän neronleimaukseni. Olen vihdoin uskonut, että mitä vähemmän yritän ja enemmän vapaudun, mitä aidommin annan itselleni anteeksi keskeneräisyyteni ja

hyväksyn että minun tapauksessa taiteilijana olo on tie jota kuljen eikä olomuoto johon olen syntynyt, sitä rehellisempää ja kauniimpaa taidetta saan aikaan. Nyt taitaa olla vähän myöhä havitella lapsineron titteliä joten menköön. Olen sitten muuten vain hyvä.

Näen meditatiivisessa kuplien puhaltelussani jotain yhteyttä uraani ja elämäni: joka hengenedolla aion puhaltaa tähän mennessä suurimman kuplan, mutta sieltä tulee mitä sattuu. Muutama keskikokoinen tai paljon pieniä pääasiassa. Mitä pienempiä kuplia puhaltaa, sitä enemmän niitä kerkeää olla ilmassa ennen kuin ne poksahtavat lattiakosketuksessa. Liian suuret tупpaavat hajoamaan ennen kuin irtaantuvat edes lentoon. Mitä se sitten tarkoittaaakaan.

Koulun käyntini on näiden sanojen myötä osaltani ohitse mutta uskon että oppiminen ja oppiminen on vasta hädin tuskin alkanut. Ounastelen vaatimattomasti että edessäni on loistava tulevaisuus sillä haasteet on todellakin tehty voitettaviksi ja minulta löytyy työkalua ja korjaussarjaa joka lähtöön. Ennen kuin ehdin ladella enempää latteuksia, laitan rokit soimaan, avaan uuden kaljan ja jatkan kaapinovien maalausta. Jos luit tämän loppuun, kiitos. Toivottavasti viihdyit. Jos tahdot liittyä seuraani oman saippuakuplapullosi kanssa niin tervetuloa. Löydät minut kyllä.

LÄHTEET

<http://puppulausegeneraattori.fi/>

KIITOKSET

Kiitos kaikille asianomaisille materiaalista, avusta ja tuesta.

Kiitos opponointiparilleni joka rohkaisi minua kirjoittamaan mitä sattuu.

Kiitos Kankaanpään Taidekoululle ja sen yhteisölle –kaikesta.